

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8SŽ/4/2015
Identifikačné číslo spisu: 9015010024
Dátum vydania rozhodnutia: 22.06.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9015010024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci navrhovateľky: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/7/2015 zo dňa 24. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/7/2015 zo dňa 24. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,- €, na bankový podľa priloženého platobného predpisu, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľke právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/7/2012 z 24.02.2015 odporkyňa v správnom konaní č. 871-SKO/2014 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa § 71 zákona o vysielaní rozhodla, že navrhovateľka porušila: povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že dňa 16.10.2014 o cca 12:54 hod. odvysielala v rámci programovej služby TV JOJ program Aféry, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, a ktorý obsahoval expresívne vyjadrovanie, vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie, scény spojené so sexuálnymi deviáciami, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii uložená sankcia, určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a

retransmisii, pokuta vo výške 8 000,- €.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala navrhovateľka odvolanie, v ktorom navrhovateľka poukázala na možné porušenie Ústavy SR čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez riadneho vykonania akýchkoľvek dôkazov, v odôvodnení absentuje identifikácia podkladov (dôkazov), z ktorých Rada vychádzala a že bolo vydané bez predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona.

Navrhovateľka tvrdila, že k zásahu a porušeniu do jej práva došlo postupom odporkyne v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, tým, že odporkyňa nevykonala žiadne dôkazy a ak aj nejaké dôkazy vykonala o tejto skutočnosti neexistuje žiaden podklad ani zápisnica o vykonaní dôkazu vyhotovená v súlade s § 22 Správneho poriadku (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom).

Navrhovateľka tvrdila, že k zásahu a porušeniu jej práva došlo postupom odporkyne, ktorá napadnutým rozhodnutím uložila sankciu bez existencie predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti, ktoré by bolo v základných črtách skutkovo identické alebo podobné.

V prvom rade navrhovateľka namietala, že v napadnutom rozhodnutí absentuje akákoľvek špecifikácia podkladov (dôkazov), na základe ktorých bolo napadnuté rozhodnutie vydané. V zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 bola Rada povinná uviesť, ktoré skutočnosti a aj dôkazy tvorili podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Nakoľko rada vôbec neuviedla tieto skutočnosti v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, toto rozhodnutie trpí vadou nezákonnosti a nepreskúmateľosti pre nedostatok dôvodov.

Ďalej navrhovateľka namietala identifikácia podkladov (dôkazov), ktoré zobrala pri vydaní napadnutého rozhodnutia odporkyňa do úvahy, a ktorá je nevyhnutnou podmienkou na zákonnosť postupu odporkyne a naplnením práv navrhovateľky na preskúmanie napadnutého rozhodnutia nezávislým a nestranným súdom.

Podľa navrhovateľky najvyšší súd nemôže preskúmať napadnuté rozhodnutie, ktoré je neúplné, nakoľko nevie vyhodnotiť, akými podkladmi (dôkazmi) sa odporkyňa pri jeho vydaní riadila, pretože ich identifikácia v napadnutom rozhodnutí absentuje. Podľa navrhovateľky takáto vada napadnutého rozhodnutia predstavuje samostatný dôvod, pre ktoré je potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Podľa navrhovateľky ak odporkyňa (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. oboznámila sa s jeho obsahom, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku, nakoľko vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu.

V tejto súvislosti si navrhovateľka poukázala na Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správného soudu ČR, sp.zn.: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012, ako podpornú judikaturu uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vysporiadal so všetkými aspektmi vykonávania dôkazov v správnom trestaní.

Navrhovateľka tiež poukázala na skutočnosť, že povinnosť kladená ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva („ESLP“) vo svojej rozhodovacej činnosti napr. vo veci Lisica c/a Chorvátsko, kedy ESLP potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, kedy konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná.

Pokiaľ ide o uloženie sankcie navrhovateľka poukázala na to, že odporkyňou špecifikované predchádzajúce konania sa síce týkali porušenia povinností podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o retransmisii, avšak spôsobom, ktorý nebol identický, dokonca ani primerane podobný s prejednávanou

vecou. Podľa navrhovateľky napadnuté rozhodnutiu bolo prvé svojho druhu, nakoľko v ňom odporkyňa prvý krát sankcionovala navrhovateľku za to, že porušila § 20 ods. 3 zákona o retransmisii tým, že odvysielala program s hodnotiacim kritériom podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b/ a f/ Vyhlášky a poukázala na rozhodnutie NSS ČR 6As/26/2010-101 z 03.04.2012.

Z uvedených dôvodov žiadala navrhovateľka rozhodnutie odporkyne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie odporkyne a zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

Odporkyňa sa písomne podaním zo dňa 20. 04. 2015 podrobne vyjadrila ku všetkým dôvodom uvedeným v opravnom prostriedku navrhovateľky a žiadala napadnuté rozhodnutie ako súladné so zákonom potvrdiť.

Odporkyňa poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009-25, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012 alebo 6SŽ/21/2012, 6SŽ/7/2014, 7SŽ/1/2013, 5SŽ/14/2013, 7SŽ/10/2013, 3SŽ/18/2013, 5SŽ/25/2013 a 5SŽ/17/2013, kde obdobná námietka bola vznesená a v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia schválil a napadnuté rozhodnutia potvrdil.

Podľa odporkyne navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania odporkyňou vyzvaná, aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými boli záznam vysielania programu Aféry odvysielaného na programovej službe JOJ dňa 16.10.2014 v čase o cca 12:54:43 hod. a prepis (popis skutkového stavu), ktorý tvorí prílohu predmetného oznámenia, pričom odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku, teda dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jej podkladu a spôsobu jeho zistenia. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z vyššie uvedeného vyplýva, že odporkyňa poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľ bola zároveň poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporkyňa rozhodne aj bez jeho stanoviska.

Odporkyňa ďalej uviedla, že ako vyplýva zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/7/2015, podkladmi pre jeho vydanie boli záznam vysielania programu Aféry odvysielaného na programovej službe JOJ dňa 16.10.2014 v čase o cca 12:54:43 hod. a prepis (popis skutkového stavu), ktorý tvorí prílohu oznámenia o začatí konania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj zhladnutie záznamov vysielania predmetného programu a upútavky na program odporkyňou. Z podkladov - záznamu vysielania je zrejmé, že s ich obsahom sa bolo možné oboznámiť len ich zhladnutím, pričom odporkyňa sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla dňa 24.02.2015.

K uzneseniu rozšíreného senátu NSS ČR: 7As/57/2010-82, z 03.04.2012 uvedeného navrhovateľkou odporkyňa uviedla, že odporkyňa však striktné rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania (s ktorými sú všetci členovia Rady oboznámení ešte pred prípadným začatím správneho konania, a teda k nim môžu vzniesť akékoľvek námietky), zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov.

Odporkyňa poukázala na to, že obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6SŽ/7/2014, pričom ju senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú, cit.: „Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada pri vykonávaní

dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu NSS ČR sp.zn. 7As/57/2010-82 z 3.4.2012.

Podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu. V citovanej právnej úprave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva vtom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len j eden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2). a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhliadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. ...Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p.. ... Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na predjednanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku veci možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správne orgánu alebo sa ohliadka veci vykonávaná mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti- pozemku, stavby). Vychádzajúc uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania. Súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady. Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisnic zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou, plní funkciu zásadného významu, z ktorých dôvodov jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.“

Pokiaľ navrhovateľka argumentovala tým, že ako účastník konania nedopustil v minulosti porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do dňa 31.12.2013) už v minulosti, odporkyňa uviedla, že predmetné rozhodnutia o porušení uvedenej povinnosti sú zaznamenané aj v rozhodnutí RP/7/2018 od str. 23. predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané na základe „obsahovo takmer totožného vymedzenie porušenia povinnosti“. Toto tvrdenie však nie je pravdivé, nakoľko skutková podstata predmetného správneho deliktu je vymedzená práve § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje povinnosť, aby vysielateľ televíznej programovej služby na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviedol a uplatňoval jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a) JSO.

Odporkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona o vysielaní a retransmisii) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) 20. novembra 2013, oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov, včítane písomného vyjadrenia odporkyne, ako aj s obsahom administratívneho spisu č. 871/SKO/2014 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorého rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 20 ods.3 zákona o vysielaní a retransmisii v znení účinnom od 01.01.2014 (predtým § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do dňa 31.12.2013) .

Podľa § 20 ods. 2 zákona o retransmisii poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a všetky jej zložky, ktoré môžu narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie, boli sprístupnené iba takým spôsobom, aby maloletí nemohli takúto audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie a všetky jej zložky za bežných okolností počuť ani vidieť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o retransmisii na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu 28a)(ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona o retransmisii rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663,- € do 66 387,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99,- € do 19 916,- €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 3).

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľky, bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním tohto programu porušila zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Najvyšší súd sa zaoberal dôvodmi opravného prostriedku navrhovateľky tak, ako boli uvedené v opravnom prostriedku navrhovateľky.

Najvyšší súd dospel k záveru, že opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporkyne vydané v správnom konaní č. 871/SKO/2014 je v súlade so zákonom a že dokazovanie, ktoré viedlo k vydaniu napadnutého rozhodnutia RP/7/2015 z 24.02.2015, bolo vykonané riadne a v súlade s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „Zákon č. 308/2000“), rovnako ako aj zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“).

Súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v plnej miere dokázalo porušenie § 20 ods. 3 zákona o retransmisii navrhovateľkou, ktoré spočívalo v nedodržaní ustanovení o Jednotnom systéme označovania (JSO) programov, a spôsob a rozsah dokazovania, ktoré odporkyňa vykonala, bolo

postačujúce na rozhodnutie vo veci samej.

Súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré navrhovateľka uvádzala ako dôvod nevykonania akýchkoľvek dôkazov, sú právne nepodložené, účelové a vychádzajú z nesprávneho posúdenia veci. Predmetné odvolanie navrhovateľky tiež vykazuje všetky znaky nesprávneho logického výkladu ustanovení Správny poriadku.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní namietala, že uvedené rozhodnutie je nezákonné z dôvodu absencie vykonania akýchkoľvek dôkazov, a v prípade, ak aj nejaké dôkazy boli vykonané, o tejto skutočnosti neexistuje žiaden podklad, resp. zápisnica, pričom túto skutočnosť namietala navrhovateľka až v podanom riadnom opravnom prostriedku (Odvolaní), najvyšší súd zdôrazňuje, že počas priebehu predmetného správneho konania odporkyňa opakovane vyzvala navrhovateľku, aby sa v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadrila k podkladom na vydanie rozhodnutia, k spôsobom ich zistenia, prípadne navrhla ich doplnenie. Navrhovateľka toto svoje oprávnenie ani po doručení Oznámenia o začatí správneho konania, ani po doručení Opätovnej výzve k doplneniu podkladov pre vydanie rozhodnutia nevyužila.

Podľa názoru najvyššieho súdu nečinnosť zo strany navrhovateľky počas priebehu správneho konania mohla odporkyňa adekvátne vyhodnotiť ako neposkytnutie súčinnosti správneho orgánu zo strany účastníka konania a zároveň toto správanie navrhovateľky stotožniť s domnienkou, že navrhovateľka podklady pre vydanie rozhodnutia nepovažovala za sporné. Následne mohla odporkyňa, na základe uvedených skutočností, zákonne rozhodnúť, ak všetky nahromadené poklady považovala za dostačujúce na vydanie rozhodnutia.

Podklady pre vydanie rozhodnutia v danom správnom konaní boli záznam z vysielania programu Aféry odvysielaný na programovej službe JOJ dňa 16.10.2014 v čase o cca 12:54:43 hod. a prepis /popis skutkového stavu/, ktorý tvorí prílohu Oznámenia o začatí správneho konania, pričom dané podklady sú štandardnými dôkazovými prostriedkami, ktoré mohla odporkyňa ako správny orgán v zmysle § 32 ods. 2 Správneho poriadku v konaní využiť a prostredníctvom nich bolo možné dostatočne a spoľahlivo objasniť skutkový stav prejednáwanej veci.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom Odvolaní ďalej uviedla: „Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhľadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. oboznámila sa s jeho obsahom, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.“ (pozn.: je možná určitá drobná gramatická odchýlka od originálu odvolania, z dôvodu jeho početných formálnej chýb), tak tento argument považoval najvyšší súd za chybný a zavádzajúci, keďže tento záver nebolo možné zo Správneho poriadku takto doslovne vyvodiť. Zápisnicu považuje najvyšší súd za jeden z možných podkladov na vydanie rozhodnutia, zároveň jeden z viacerých dôkazových prostriedkov, ktorý nemá v správnom konaní vyššiu dôkazovú hodnotu ako ostatné dôkazy. Z ustanovenia § 22 ods. 1 vyplýva, že je na úvahe správneho orgánu, o ktorých úkonoch v konaní spíše zápisnicu.

Pokiaľ navrhovateľka ďalej uviedla: „... takýto dôkazový prostriedok nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú už druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.“ Najvyšší súd zdôrazňuje, že prepis, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania, je neodmysliteľným prejavom zásady písomnosti v správnom konaní. Vzhľadom na písomnú formu rozhodnutia, aj celého priebehu správneho konania, bolo potom nutné vykonané dôkazové prostriedky preniesť do písomnej podoby, keďže tvoria nevyhnutnú prílohu rozhodnutia. Najvyšší súd opätovne zdôrazňuje, že navrhovateľka dostala prepis /popis skutkového stavu/ aj ako prílohu oznámenia o začatí správneho konania, kde bol daný prepis označený ako podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia, no počas trvania správneho konania navrhovateľka nevzniesla proti nemu žiadnu námietku.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že v odôvodnení absentuje identifikácia podkladov (dôkazov), z ktorých odporkyňa vychádzala najvyšší súd poznamenáva, že napriek opakovanej výzve odporkyne, aby podala záväzné stanovisko a doplnila dôkazy, tak navrhovateľka neurobila. Preto si odporkyňa správne na

základe § 46 Správneho poriadku vyhradila právo rozhodnúť vo veci aj bez predchádzajúceho stanoviska a doplnenia dôkazov navrhovateľky. Podklad rozhodnutia si odporkyňa totiž zabezpečuje predovšetkým vlastnou činnosťou, má na to právo a je to zároveň aj povinnosťou správneho orgánu, preto nie je viazaná len dôkazmi navrhnutými navrhovateľkou (podľa ustanovenia § 32 ods. 1 Správneho poriadku: „Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.“).

Odporkyňa predovšetkým vychádzala z doslovného prepisu audiovizuálneho záznamu z vysielania programu Aféry. Záznam je doslovne prepísaný od začiatku až do konca spornej časti. Podrobne opisuje celý priebeh aj s detailným opisom scén. Na základe tohto hodnoverného prepisu si každý dokáže vytvoriť ucelený obraz o priebehu celého príbehu. V odôvodnení odporkyňa presne zadefinovala, na základe ktorého právneho predpisu postupovala a z ktorých ustanovení vychádzala. Odporkyňa pri identifikácii dôkazov postupovala systematicky a to v súlade so Zákonom č. 308/2000 Z.z. a s ustanoveniami Vyhlášky č. 589/2007 Z.z., pričom dôležité ustanovenia zahrnula aj do svojho odôvodnenia. Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku „správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti“.

Podľa najvyššieho súdu odporkyňa dostatočne vykonala a identifikovala dôkazový materiál a správne vyhodnotila podľa svojej úvahy dané dôkazy. Dôkaz vo forme doslovného prepisu odporkyňa vyhodnotila podľa jednotlivých porušení a svoje tvrdenia aj patrične oprela o ustanovenia už spomínaných zákonov a Ústavy Slovenskej republiky. Preto tvrdenie navrhovateľky, že v odôvodnení absentuje identifikácia dôkazov, z ktorých odporkyňa vychádzala, považuje najvyšší súd za nedôvodné a zároveň zbytočné.

K námietke navrhovateľky, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona, najvyšší súd uvádza, že odporkyňa vo svojom rozhodnutí poukázala na opakované na porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. navrhovateľkou, celkovo v sedemástich prípadoch. Navrhovateľka sama priznáva predchádzajúce porušenie tohto ustanovenia v druhom odseku bodu 5.1 odvolania slovami:

„...Radou špecifikované predchádzajúce konania sa síce týkali porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 3, avšak spôsobom, ktorý nebol identický, nebol identický ani primerane podobný s prejednávanou vecou.“

K argumentácii navrhovateľky, že: „... len dostatočne špecifické a obsahovo takmer totožné vymedzenie porušenia povinnosti môže byť spôsobilým rozhodnutím Rady tvoriacim kvalifikované „upozornenie“ na porušenie zákona.“ najvyšší súd zdôrazňuje, že k nim zaujal v obdobných konaniach stanovisko, v ktorom uviedol, že: „Skutočnosť, že skorší správny delikt bol spáchaný iným spôsobom (odlišná objektívna stránka), nemá na posúdenie prejednáwanej veci vplyv. § 64 ods. 2 Zákona pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípadne obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomné upozornenie na porušenie zákona.“ (Rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 8SŽ/10/2012 zo 16.07.2013). Najvyšší súd vo svojej judikatúre tiež opakovane dospel k záveru, že: „uplatnenie prísnejšej sankcie sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti a nie na identický skutok“ (porovnaj s rozhodnutiami spis. zn. 4SŽ/101/01 z 26.02.2002 a 3SŽ/18/2013 zo 06.05.2014).

Po zohľadnení hore uvedených skutočností, považuje najvyšší súd opravný prostriedok navrhovateľky za nedôvodný a preto rozhodnutie potvrdil.

O náhrade trov rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, podľa ktorého náhradu trov možno priznať len tomu navrhovateľovi, ktorý mal vo veci aspoň sčasti úspech.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá, § 5 ods. 1 písm. h/ a položky 10 písm. g/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny

poplatok v sume 500,- €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.